

Ognjeni vihar divja naprej.
Dvoje železnih valov se je spluščilo v kri
in sam zrak strepeni
do visokih nebes in še solnce rudeče visi sredi vej
razplamtelega gozda. Čas krohotaje blazni
in prostor pada . . . Črna slepa žena, ogromna si!

VOJNA: MATI MOLČI.

Na strop in na stene je besno udarilo o polnoči.
Otroci so plašno pogledali: »Mati?!«
»Veter golči . . .«
Potrkalo v jutro. — »Mati?« — »To žarki so zlati.«
Potrkalo je opoldan. — »Mati?« — »To je dan.«
In v mraku na dver. — »Mati?« — »To je večer . . .«
In pred polnočjo. — »Kaj pa je to?« —
Mati molči . . .
Ko je bil dan, so otroci pogledali: »Zima je.«

In od polnoči do polnoči trka
in drobtinic prosi, lakoto budí in bosí —
in šibo nosi in švrka, švrka,
da boli; goriva ni.
Otroci se stiskajo, vetrovi piskajo:
Hi hi hi hi!

Mati molči . . .

France Bevk.

PESEM V MOLU.

Mrtvo drevó pod svinčeno nebó
strmí;
pod svinčenim nebom vran leti.
Rekel bi, da se na drevó spusti.

Moja misel je žalostna ko zapuščen čas,
moja misel je mrzla ko zimski mraz.

SENCE.

Zlato solnce črno riše
zelena drevesa, bele hiše
in nas — —

Zakril sem si obraz.

Joža Lovrenčič.